

Tudom tisztelt közgyűlés, hogy ma élő vagy körünk-
 ből már fájdalom örökre elköltözött erdőgazdáinknak azt
 a részét, a kik a mai alkotmányos életünk kezdetén vagy
 az ezt közvetlenül megelőző években a fiatal kor remény-
 teljes napjait töltötték, s kik akkor az ifjui erő nemes
 tüzevel voltak szószólói és hirdetői a nemzeti életünk javára
 s országunk népeiségének boldogítására óhajtott alkot-
 mányos kormányzat helyreállításának: az általam előbb
 jelzett nemzeti hivatásnak teendő szolgálat vágya is lel-
 kesítette akkor, midőn a magyar erdőgazdaság szolgálatába
 léptek, s hogy ez a jó szellem, szaporodó s évről-évre
 szolgálatunk körébe lépő társaink közt tovább terjedve,
 ma is virágzó erővel él közöttünk. De adja is a Mindenható,
 hogy Magyarországnak és összes népeinek javára a polgári
 kötelességek az a felfogása, mely ténykedéseiben a nemzeti
 hivatás által előnkbe szabott igényeknek mindenkor hűsé-
 gesen megfelelni kíván, nemcsak a most élő magyar erdő-
 gazdák szívében éljen lobogó lánggal, hanem hazánk örökké
 tartó életének érdekében még valamennyi utánunk jövő
 nemzedék szívébe és kötelességérzésébe is mélyen be
 legyen oltva, hogy Hungária földén, viruló országban és
 hatalmas államban mindenkor boldog nép hirdesse a
 hontfoglaló Árpád, a hittel boldogító Szent István s az
 alkotmányt tisztelő Első Ferencz József dicsőségét!

Titkári jelentés.

Tisztelt közgyűlés! Azt hiszem a tisztelt közgyűlés
 helyeslésével találkozom, ha tekintettel a napirendre kitűzött
 tárgyak hosszú sorozatára és arra, hogy az egyesületünk
 kötelékén kívül állók részvételével megtartandó tulajdon-
 képeni kongresszusi tárgyalásaink előreláthatólag több időt

fognak igénybe venni, tiszteletteljes jelentésemet a lefolyt közgyűlési évről a mennyire lehetséges rövidre összefoglalva terjesztem elő.

Miként közgazdasági életünk más téren működő munkásai, úgy mi, az erdészet hívei is rendes hivatás-szerű foglalkozási körünkön kívül első sorban az ezred-éves kiállítás előkészítésével voltunk a lefolyt évben elfoglalva. Egyesületünk ugyan maga, mint ilyen, nem nyert szerepet ezuttal az erdészeti kiállításnak sem előkészítése sem rendezése körül, de a siker felett, melyet az közeli-merés szerént felmutathat, egyesületünk is méltán örvendhet, mert jogosan elmondhatja, hogy azok, a kik azt létrehozták, ugyszólva kivétel nélkül, mind tagjai sorából teltek ki.

Mint kiállító különben egyesületünk is hozzájárult kiállításunk teljessé tételéhez azzal a gyűjteménnyel, melyben a magyar erdészeti irodalom immár tekintélyes könyvtárrá felszaporodott termékeit a magyar erdőgazdaságra vonatkozó német irodalmi munkákkal együtt bemutatta, ez által is látható bizonyítékát szolgáltatva annak az örvendetes fejlődésnek, melyet a magyar erdészet azon alig néhány évtized alatt, mely megszületése óta eltelt, felmutathat.

És ha mégis van valami, a mi felett őszintén sajnálkoz-nunk kell, az egyedül az, hogy néhány jeles munkát, mely-nek megjelenésére egy évvel ezelőtt hirtosan számítottunk, most még nem csatolhattunk be gyűjteményünkbe. De helyet foglal benne ezek helyett az a nagy történelmi forrásmunka, melyet egyesületünk ép a magyar nemzet évezredes ünnepének megünnepelésére készítettett el és adott ki e nyár folyamán „Magyar Erdészeti Oklevéltár“ czim alatt.

Ezzel a munkával ugyan egyesületünk első sorban

főleg arra kívánt módot nyújtani, hogy hivatott tollak később — remélhetőleg nem sok idő múlva, — a magyar erdők és a magyar erdőgazdaság rendszeres történetét is megírassák. Mindamellett a mi „Magyar Erdészeti Oklevéltárunk“ becses anyaga így, feldolgozatlanul is sok haszonnal és élvezettel forgatható, mert vannak benne nagyfontosságú okmányok, melyek magukban véve is igen érdekesen megvilágítani képesek a magyar erdőgazdaság eddig teljesen homályos múltjának egyes időszakait; sőt ha szabad nekem e jelentés keretében is kifejezést adni igénytelen egyéni nézetemnek, azt mondhatnám, hogy az elmúlt idők ezen emlékeiből egy igen hasznos általános tanuságot is kiolvashatunk, azt t. i., hogy az 1879. évi XXXI. törvénycikk, melyre egész újabb kulturánk felépítve van, korántsem oly új és idegenszerű alkotás, mint eddig sokan hitték, mert mint épen ezen történeti emlékekből kitűnik, alapelvei és szelleme igen sokban megegyeznek azzal a felfogással, a mely a régi magyar közbirtokos családoknak az erdők gondozásáról alkotott, családi törvényeknek tekinthető egyezségeiben megnyilatkozik. Miként a mai törvény szigorúan védelmezi az erdőt nemcsak az idegen kihágókkal, hanem a közjó érdekében magával a birtokossal szemben is, úgy e régi egyezségek is majdnem kivétel nélkül súlyos büntetést szabnak nem csak a jogosulatlan kártevőre, de magára a közbirtokosra is, ki az egyesség korlátait túllépve az erdőt pusztítja. A különbség csak az — és ez is megegyezik hazánk történelmi fejlődésével — hogy a mit most az egységes magyar állam követel az erdők érdekében a birtokosoktól és másoktól, azt az elmúlt századokban a család, vagy a birtokosok közösségének megegyezése szabta ki kötelességképen a birtokos társakra és ezek jobbágyaira.

Oklevéltárunk egyébiránt az eredeti tervezetnek megfelelően terjedelmes bevezetéssel és ezenkívül kimerítő index-szel van ellátva, úgy hogy a munka használata ezek által is lényegesen meg van könnyítve. Az idegen nyelvű okmányok magyar fordítása azonban teljesen elmaradt, mert az igazgató-választmány Tagányi Károly szerkesztőt ebbeli kötelezettsége alól véglegesen felmenteni volt kénytelen.

Az okokat, melyek az igazgató-választmányt erre az elhatározásra birták, részletesen közöltük már az Erdészeti Lapokban, a tisztelt közgyűlés engedelmével tehát ezek ismétlését mellőzöm s csak azt említem meg, hogy az eredetileg 50—70 nyomtatott ivre számított munka, az eredeti tervezetbe fel nem vett index nélkül 152 ivre, az index-szel együtt pedig 160 ivre nötte ki magát és ezzel arányban természetesen a gyűjtés, szerkesztés és sajtó alá rendezés munkája is annyira felszaporodott, hogy az igazgató-választmány nem csak a fordítást nem vélte a szerkesztőtől méltányosan megkövetelhetni, hanem kérelmére a sajtó alá rendezésre és korrekturák díjazására szánt 600 forintot is megkészserezni és az index költségeire újabb 300 frtot engedélyezni volt kénytelen.

Egyébiránt tisztelt közgyűlés, ha a fordítás, melyet az okmányok elején helyet foglaló kivonatok némileg úgy is pótolnak, elkészülhetett volna is, azt kiadnunk még sem lehetett volna, mert a szükséges költség nem állott rendelkezésünkre. Sőt az eredeti okmányok kerek számban 10500 frtra felszaporodott kiadási költségeit sem lettünk volna képesek idei költségvetésünk keretében fedezni, ha a földmívelésügyi minister ur felterjesztésünkre a hiányzó 1500 frtot nem bocsátotta volna állami segélyképen lekötelező készséggel rendelkezésünkre.

Midőn ezeket bejelentve *tisztelettel kérem a közgyűlést, hogy az igazgató-választmány intézkedéseit jóváhagyni méltóztassék, egyszersmind az igazgató-választmány meghagyásából arra is tisztelettel felkérem, hogy dr. Darányi Ignác földmivvelésügyi minister urnak most említett hazafias támogatásért elismerését és köszönetét kifejezni kegyeskedjék.*

Azon általános érdekű kérdések közül, melyekkel az igazgató-választmány ebben az évben behatóbban foglalkozott, tanácskozásaink rendjén három külön is tárgyalás alá került; ezekről tehát röviden csak annyit említek meg, hogy az igazgató választmány azok előkészítésekor fő sulyt arra helyezett, hogy különösen a kopárok kérdésére ne csak a hivatásos szakembereknek, hanem a közvetlenül érdekelt birtokosok és hatóságoknak is felhivassék a figyelme. Egy nagyobb bizottság útján felhívást intézett az érdekeltekhez, hogy vármegyénként helyi bizottságokat alakítva, saját szempontjukból előre is foglalkozzanak az ügygyel s megállapodásaikat és ha lehet javaslataikat idejében közöljék a bizottsággal. Ez az felhívás nem is maradt sikertelenül s a beérkezett jelentésekből örömmel lehet konstatálni, hogy a kopárok kérdésével az ország legtöbb részében most már valóban komolyan foglalkoznak az érdekelt körök. Egyesületünk tehát részben már ezzel is elérte a kérdés felvetésekor maga elé tűzött czélt.

Egy másik szintén általános érdekű kérdés, melylyel az igazgató-választmány egyik tagjának indítványa folytán foglalkozott, az erdei termékek s különösen a tűzifa vasuti szállítási díjtételeire vonatkozott, melyeknek mérséklése az erdőgazdaságnak megmérhetetlen hasznára válna, mert az erdők jövedelmezősége többé-kevésbé mindenütt, de különösen a felvidéken, hol az erdők jelentékeny részét

csak tüzfát szolgáltató bükkösök képezik, főleg attól van feltételezve, hogy az értékesebb választékok után visszamaradó tüzfakészlet értékesíthető-e teljesen vagy nem. Sajnos a mi erdőbirtokosaink helyzete e tekintetben legtöbbször igen kedvezőtlen, a mennyiben erdőségeiknek éppen a legtöbb tüzfát szolgáltató része oly távol fekszik a nagyobb fogyasztó képességgel bíró vidékektől és nagyobb városoktól, hogy az aránylag kevés értékű tüzifa a vasuti szállítás mostani költségeit nem bírja meg. Nagy és fontos érdekek fűződnek tehát ahhoz az óhajtáshoz, hogy a szállítási díjtételek legalább annyira mérsékelhessenek, hogy erdeink tüzfakészleteit habár csekély haszonnal is mind értékesíteni lehessen. Nagy hasznára volna ez nem csak az erdőbirtokos osztálynak, hanem a közgazdaságnak is, mert oly értékek mentetnének így meg az ország számára, melyek eddig veszendőbe mentek. Épp ezért erdőbirtokosaink óhajtása nem is tekinthető méltánytalannak addig a határig, míg a mérsékelt díjak a vasutaknak az önköltségen felül még némi tiszta hasznot is biztosítanak.

Foglalkoznunk kellett az 1895. évi III. gazdakongresszus végrehajtó-bizottságának megkeresése folytán két olyan kérdéssel is, melyek az említett kongresszuson a székely kivándorlással kapcsolatban merültek fel. Ez a kongresszus t. i. a székelyföldi erdőkben a legeltetés korlátozásának megszüntetését követelvén, erre vonatkozó határozatában indirekte azt a szemrehányást emelte az erdőtörvény végrehajtása ellen, mintha a székelyföldön a törvény korlátozó rendelkezései jogtalanul a nem erdőt képező legelőkre is következetesen kiterjeszhetnének és mintha a legeltetés az erdőből teljesen ki volna zárva. Egyesületünk ezt a szemrehányást jogosulatlannak tartja, mert ép

a székelyföldön az erdőknek alig 15—20%-a áll legeltetési tilalom alatt, a mi pedig a mezőgazdasági területek lefoglalását illeti, ha előfordultak is e tekintetben az erdők összeírásakor itt-ott hibák, azt majdnem minden esetben és mindenütt, tehát a székelyföldön is a birtokosok mulasztásának lehet betudni, de ezt nem tekintve is, az ilyen hibák mindig helyre hozatnak, ha a hatóságoknak tudomására jutnak.

Az igazgató-választmány tehát a gazdakongresszusnak ezt a határozatát egyszerűen tudomásul vette s ugyanezt az álláspontot foglalta el a kongresszus azon második határozatával szemben is, melyben a székely földön minél több nagy faipari vállalat meghonosítását és felvirágoztatását követelte, a nélkül, hogy az erre vezető utakat és módokat, habár csak nagyjában is megjelölje volna.

Irodalmi munkásságunknak azt a programját, melyet a múlt évi közgyűlésen mint valószínűen teljesíthető bejelentettem, mint előbb már jeleztem, nem tudtuk be- tartani.

Az Erdészeti Növénytan II. része, dr. Dietz Sándor tagtársunknak, a munka sajtó alá rendezésével megbízott társszerzőnek sokféle elfoglaltsága miatt mostanáig sem jelent meg (nem sokára azonban el fogja hagyni a sajtót, mert már a kézirat utolsó iveri is ki vannak szedve), s nem volt kinyomatható az Erdőmivelés kézikönyve sem ugyancsak abból az okból, mert szerzője, Vadas Jenő tagtársunk, az egész éven át rendkívüli munkákkal lévén elfoglalva, a kézirat sajtó alá rendezésével nem készülhetett még el.

De nem készültek el sajnos a most említetteken kívül azok a nagyobb és kisebb munkák sem, melyekre pályázataink és megbízásaink alapján számítottunk s a melyekről

részletesen tárgysorozatunk erre vonatkozó 9 pontjánál fogom megtenni jelentésemet.

Ezek helyett azonban némi kárpótlásul szolgálhat irodalmunknak Vadas Jenő tagtársunknak az a becses munkája, melyet közelebbről „A selmeczbányai m. kir. akadémia története és ismertetője“ cím alatt egy vaskos kötetben kiadott s továbbá azok az ismertetések, melyek a millenium alkalmából erdőgazdasági állapotainkról megjelentek.

Állandó irodalmi vállalatainkra felesleges volna e helyen kitérnem, de megemlítem, hogy legújabb füzetes vállalatunkból, az erdészeti ponyvafüzetekből a második is megjelent, három új füzet számára pedig használható kéziratokkal rendelkezünk. Hogy ezek még nem láthattak napvilágot, annak az oka az, hogy kettő még némi átalakitást igényel, a harmadikat pedig Koller János tagtársunk csak a napokban küldte be. A megjelent második füzet szerzője is Arató Gyula tagtársunk, mint az első, és az is oly tanulságos és — mint örömmel tapasztaltuk — keresett a nép előtt, mint amaz volt. Mindkettőt 30—30 ezer példányban terjesztettük el a magyar vidékeken, részben a tanfelügyelők útján juttatva el a népiskolákba, részben pedig ponyva kereskedőknek küldve szét, hogy saját hasznukra olcsó áron eladják.

Ugyanazt a célt, melyet a ponyvafüzetekkel a nép körében elérni törekszünk, óhajtotta volna elérni Arató Gyula tagtársunk a mivelt közönség körében egy új szépirodalmi tartalmú füzetes vállalattal, melyben erdészeti tárgyú elbeszéléseket, leírásokat, rajzokat és más szépirodalmi színvonalon álló dolgozatokat közöltünk volna azzal a célzattal, hogy az erdészet iránt a mivelt osztályok érdeklődését és rokonszenvét minél szélesebb körben

felköltsük. Az igazgató-választmány azonban Aratónak ezt az indítványát nem fogadhatta el, mert a szépirodalom körébe vágó irodalmi vállalkozást egyesületünk programjába nem tartotta beilleszthetőnek.

S hasonlóképen mellőzte Aratónak egy másik indítványát is, melyben egy évkönyv kiadását ajánlta volt; de méltányolta és el is fogadta azt a harmadik indítványát, hogy az erdészet elhunyt jelesebb szakembereinek életrajzi adatait az egyesület összegyűjtse és a későbbi feldolgozás számára megőriztesse.

Ennek az elfogadott indítványnak mintegy kiegészítéséül egyik tagtársunk azt a kívánságát terjesztette elő, hogy elhunyt és élő jelesebb embereinknek arczképét is sokszorosítsuk és megszerezhetővé tegyük. Ezt az indítványt azonban már mellőzte az igazgató-választmány. Ép így nem találta teljesíthetőnek Barger Guidó és Márton Sándor tagtársainknak azt a javaslatát sem, hogy a hasznosnak és értékesnek elismert új erdészeti műszerek feltalálóiért egyesületünk olyan anyagi támogatásban részesítse, mint az irodalmi munkák szerzőit. Barger és Márton tagtársaink intenióját ugyan az igazgató-választmány is méltányosnak és dicséretesnek találta, mindamelllett, miután ilyen czélokra költségvetésünkben alappal nem rendelkezünk, annak elfogadását nem ajánlhatta.

Miután az indítványt még a múlt évi közgyűlés utasította az igazgató-választmányhoz, *méltóztassék t. közgyűlés az igazgató-választmánynak ezt a határozatát most saját részéről is jóváhagyólag tudomásul venni.*

Kebli ügyeink közül első sorban az alapszabályok módosítását említem fel, a melynek elhatározására az igazgató-választmányt Podhradszky András érdemes tagtársunknak egy figyelemre méltó indítványa birta rá.

Podhradszky tagtársunk utalva arra, hogy egyesületünk törekvéseinek megvalósítása tekintetében igen előnyös volna, ha az igazgató-választmányban az állami erdészet képviselőin és általában véve a mostani tagokon kívül, a nagyobb magán uradalmak érdemesebb vezető tisztjei is helyet foglalnának, a választmányi tagok létszámának 30-ról 40-re való felemelését javasolta, abból a célból, hogy az új 10 tagsági helyre ilyen magán erdőtisztek legyenek beválaszthatók.

Az igazgató-választmány ezt az indítványt készséggel elfogadta s a tagok számának szaporítását már csak azért is elhatározta, mert a választmány teendői azon idő óta, midőn mostani szervezete megállapított, tényleg szaporodtak és maga az egyesület is annyira megnövekedett létszámában, hogy szervezetében ez a változás egészen természetesnek kell hogy tekintessék. És a maga részéről teljesen méltányosnak találta az indítványozónak azt az óhajtását is, hogy a választmányban magán uradalmak képviselői is nagyobb számban helyet foglaljanak, de ebben az irányban már a dolog természeténél fogva sem határozatot, sem kikötést nem vehetett fel az alapszabályok módosított szövegébe.

Egyidejűleg ezzel a módosítással jónak látta egyszersemind az igazgató választmány az alapszabályok többi szakaszait is általános revízió alá venni, egyfelől azért, mert a külön rendeltetéssel bíró alapítványok kezelésére vonatkozó alapszabályi határozatokból igen sok időközben teljesen tárgytalanná vált s másfelől, mert az egyesület adminisztrációjára vonatkozó némely rendelkezések sem felelnek meg többé a megnövekedett ügyvitel követelményeinek. És végül a választmány azt is szükségesnek találta, hogy az egyesületi székház termé-

szetbeni lakásul szolgáló lakosztályaira nézve alapszabályszerű rendelkezés történjék.

Mindezen módosításokra vonatkozó javaslata az igazgató választmánynak tárgysorozatunk 8. pontja alatt lesz a tisztelt közgyűlésnek határozathozatal végett előterjesztve.

A folyó évi junius hó 8-án lefolyt örökre emlékezetes nagy nemzeti ünnepély alkalmával az országházból visszatérő hódoló menet az Alkotmány-utczán is elhaladván, egyesületünk székházát méltó módon feldíszítetnünk kellett. Aa diszítés, mely a mindennapi formáktól eltérve székházunk jellegét sikerülten tüntette elő, összesen 774 frt 82 krt vett igénybe, mely összeget, miután költségvetésünk rendes keretében megfelelő hitellel nem rendelkezünk a remélhető megtakarításokból s illetve a remélhető bevételi többletekből szándékozik a választmány fedezni. *Méltóztassanak ezt jóváhagyólag tudomásul venni.*

Egyik ösztöndijasunk, Kelen Gyula negyedéves erdőmérnök hallgató teljesen befejezván tanulmányait a selmeczi akadémián, ösztöndiját az igazgató választmány az alapszabályok értelmében újból pályázat alá bocsátotta s f. évi augusztus hó 28.-án tartott ülésében, kellőleg okmányolt folyamodványa alapján, Janoviczky Béla érettségi vizsgát tett főreáliskolai hallgatónak, Janoviczky Zsigmond tagtársunk fiának adományozta, figyelembe véve a folyamodó jó bizonyítványán kívül azt a körülményt is, hogy atyja, ki szerény állásu erdőtiszt s egyesületünknek 1884. óta rendes tagja, tagsági kötelezettségeit azóta állandóan mintaszerű pontossággal teljesítette.

Másik ösztöndijasunk, Zivuska Jenő az alapszabályok követelményeinek mindenben megfelelővén, ösztöndiját a jövő tanévre is megtartja.

Jótékony alapítványaink közül a Wagner Károly alapít-

ványból 24 özvegyet segélyeztünk a letelt évben 20—60 frtnyi összeggel, a magyar erdőtisztek árvaleányait segélyező alapítványból pedig 10 árvaleánynak juttattunk 20—30 frtnyi segélyt, s végül a gróf Tisza Lajos alapítványból egy nyug. erdőtisztet 100 frt, 5 erdőtisztet és két altisztet pedig egyenként 80 frt segélyben részesítettünk.

Egy humánusan gondolkozó tagtársunk, Horn Dávid fakereskedő ezenkívül 500 frtot bocsátott egyesületünk rendelkezésére azzal a kéréssel, hogy abból olyan állami és állami erdőtisztek felügyelete alatt álló hatósági erdőöröknek, kik az ezredéves országos kiállítást szerény anyagi viszonyaiknál fogva saját költségükön meg nem nézhetnék, erre a célra megfelelő összegű segélyt adjon. Az igazgató válaszmány készséggel teljesítette az adományozó kívánságát és rendes pályázat útján 10 erdőöröknek egyenként 30 frt, 10-nek pedig egyenként 20 frt segélyt adott, tekintetbe véve a kiosztásnál az adományozónak azt az óhaját is, hogy egyenlő érdemesség mellett a Háromszék vármegyei születésűek elsőséggben részesíttessenek.

Anyagi viszonyainkra térve át, örömmel jelentem be a tisztelt közgyűlésnek, hogy vagyoni állapotunk most már teljesen rendezett.

Harmadik személyekkel szemben ugyan eddig sem volt semmiféle függő tartozásunk, de székházunkra az a teher nehezedett, hogy jövedelmét addig az ideig, míg a felépítésére felhasznált külön rendeltetéssel bíró alapítványok tőkét értékpapirokban ismét vissza nem helyeztük, nem tekinthettük teljes összegükben szabad rendelkezésünkre álló bevételnek, hanem megfelelő részben ezen alapítványok céljaira kellett fordítanunk.

A lefolyt évben ezen alapítványok tőkéinek utolsó

részletét is kihatottuk értékpapirokban, úgy hogy ma már székházunkat többé semmiféle kötelezettség sem terheli.

Hogy mennyire okunk van ezen örvendeni t. közgyűlés, érdemesnek tartom itt megemlíteni, hogy 1885-ben midőn székházunk építését megkezdtük mindössze 140,080 frt készpénzzel és értékpapirral rendelkezünk, s ebből is 33,417 frt külön rendeltetéssel bíró alapítványaink vagyonát képezte, úgy hogy az építést, melynek költségei 200,000 frtra voltak preliminálva, csak 60,000 frtnyi jelzálogos kölcsön felvételével reméltük befejezhetni, ennek a kölcsönnek a törlesztését pedig 10 évre terveztük, csak ezen idő leteltével remélvén abba a helyzetbe jutni, hogy lassankint alapítványaink tőkeit is értékpapirokban visszahelyezhessük.

Az építést épen most tíz éve fejeztük be, és ime tisztelt közgyűlés, most nemcsak székházunkat nem terheli semmiféle kölcsön, hanem külön rendeltetéssel bíró alapítványaink is teljesen ki vannak hasítva, még pedig nem 33,417 frt értékben, a mennyit akkor képviseltek, hanem 77,400 frt értékpapirban, 100 frt alapítványi kötvényekben és 715 frt 25 kr. készpénzben, egészben véve tehát a kétszeresnél is nagyobb összegben. Időközben ugyanis ennyire növekedtek fel alapítványaink.

E 78,215 frt 25 krnyi alapítványi vagyomból 13,750 frt, a Deák Ferencz alapítványt, 16,109 frt 36 kr. a Wagner Károly alapítványt, 25,125 frt a gróf Tisza Lajos alapítványt, 5302 frt 50 kr. a magyar erdőtisztek árvaleányait segélyező alapítványt, 16,916 frt 50 kr. a Bedő Albert alapítványt és végül 1011 frt 89 kr. a székesfehérvári ismeretlen alapítványát illeti.

Ezeket is beleszámítva egyesületünk összes vagyona jelenleg a következőkből áll:

Készpénzben van	1,461 frt 70 krunk,
alapítványi kötvényekben	54,409 frt 24 krunk,
értékpapírokban (koronajáradékban 36,900 frt, m. földhitelint. zálog- levélben 14,500 frt, szab. és talajjavítási záloglevélben 25,200 frt, 1860. évi sorsjegyben 500 frt és osztrák földhitelsorsjegyben 300 frt)	77,400 frt papirunk,
székházunk értéke kitesz	194,165 frt 25 krt,
a leltári tárgyak értéke	12,156 frt 21 krt,
a könyvtár értéke	5,394 frt 45 krt,
vagyis összes vagyonunk	<u>344,986 frt 85 kr.</u>

és ezenkívül van még egy 4505 frtos takarékpénztári könyvecskében elhelyezett irodalmi letétünk is.

Mult évi közgyűléseink idejében összes vagyonunkat 342,934 frt 67 krral mutattuk volt ki, a melybe azonban 5715 frtnyi irodalmi letétünk is be volt számítva, holott ennek fel nem használt része most külön ki van hasítva.

Ezt is figyelembe véve tehát törzsvagyonunk a mult évi közgyűlés óta 7767 frt 18 krral szaporodott.

Folyó pénzkezelésünk eredményéről röviden a következőket jelenthetem: Bevételeink és kiadásaink a folyó évre 31,410 frttal vannak előirányozva. Ezzel szemben tényleges bevételeink folyó hó 27. napjáig 21,352 frt 92 krt, kiadásaink pedig 18,950 frt 77 krt képviselnek, pénztári készletünk tehát 2,402 frt 15 kr. Összehasonlítva ezeket az adatokat a megelőző évek megfelelő adataival, bizton reméljük, hogy bevételeink az előirányzott összeget mindenestre elérni fogják, sőt azt meg is haladják, kiadásaink egyes rovatainál pedig némi megtakarításokat érünk el, úgy hogy ezekből és esetleg bevételeink többletéből a

könyvkiadások rovatánál felmerülő tulkiadásokat és a junius 8-iki ünnepély alkalmából kiadott diszitési költségeket is fedezhetjük s remélhetőleg még némi feleslegünk is marad.

Az ilyen feleslegekből eddigi közgyűléseink kisebb-nagyobb összeget mindig jótékony alapítványainkhoz rendeltek csatolni, az igazgató-választmány tehát ezuttal is felhatalmazást kér arra, *hogy a Wagner Károly alapítvány ez idő szerént 109 frt 36 kr. készpénz és 16,000 frt névértékű értékpapirból álló tőkéjét, a mennyiben a zárszámadás eredménye engedni fogja, 16,500 frt névértékű értékpapirra egészíthesse ki.*

Egyesületünk létszáma a mult évi közgyűlés idejében 1 tiszteletbeli, 1 pártoló, 863 alapító, 1174 rendes tagból, vagyis összesen 2041 tagból állott. Ezen idő óta részben elhalt, részben kilépett egyesületünkben 53 rendes tag és viszont belépett egyesületünkbe 8 alapító és 27 rendes tag.

Jelenlegi létszámunk tehát 1 tiszteletbeli, 1 pártoló, 871 alapító és 1148 rendes tag, vagyis összesen 2021 tag.

Ujjonnan belépett tagtársaink névsorát, a f. hó 28.-án tartott választmányi ülésen felvették kivételével, választmányi üléseink jegyzőkönyveiben már közölvén, e névsor teljes felolvasását mellőzhetőnek vélem s csupán a legutolsó választmányi ülésen felvett következő tagtársainkat jelentem be, u. m.: Trunkó János városi erdészt, Repászky István uradalmi erdészt, Teutschländer József cs. és kir. családi uradalmi főerdészt, Lehrman Béla műszaki díjnyokot, kik valamennyien rendes tagokul vétettek föl.

Az elhunytak között első sorban néhai László főherczeg Ö cs. és kir. Fenségének korai gyászos elhunytáról kell mély fájdalommal megemlékeznünk, kinek elvesztését annál mélyebben fájlalnia kell egyesületünknek, mert a megboldogult fenséges lélek, ifju kora daczára is, élénken érdeklődött az erdészet iránt.

Egyesületünk mély és őszinte részvétének kifejezéseül a gyászszertartáskor ravatalára örökzöld koszorut helyeztünk, s a fenséges szülők előtt is kifejezést adtunk részvé-
tünknek, tolmácsoltuk bánatunkat; a fenséges atyának ezen részvétiratunkra adott fekölt válaszát pedig örök időkre való megőrzés végett levéltárunkban helyeztük el.

Elvesztettük ebben az évben igazgató-választmányunk két buzgó tagját is: Szécsi Zsigmond főerdőtanácsost és erdőakadémiai tanárt, kinek emlékét az erdészeti tan-
ügy, erdészeti tudomány és irodalom körül szerzett nagy érdemei örökre fentartják; és szepesi Scholcz Rezső ministeri tanácsost, ki mint az állami erdészet egyik magas-
rangu főtisztviselője, szakunknak mindenkivel szemben, a kivel hivatalos ügyekben vagy társadalmi téren érint-
kezése volt, tekintélyt és tiszteletet szerzett.

Kivülök az elhunytak közé kell még soroznunk: Gróf Erdődy István, Ivánka Imre, Prindl András, Kuntzl Antal, Hurczér János, Brooz Alajos, Schubert Károly volt érdemes
alapító tagtársainkat és Scholcz Miksa, Vassányi Aurél, Földváry József, Salamon Ede, Mettert Mihály, Plecheisz János, Schunnen Ede volt rendes tagtársainkat.

*A kegyeletes szokáshoz híven méltóztassék a tisztelt köz-
gyűlés valamennyiök elhunytá felett egyesületünk sajnálatát
és részvétét jegyzőkönyvileg kifejezni.*

Végül pedig kegyeskedjék a tisztelt közgyűlés tuda-
másul venni, hogy egykori nagyérdemű alelnökünknek
néhai Wagner Károly m. kir. főerdőtanácsosnak siremlékét
a lefolyt idő alatt is kegyeletes gondozásban részesítettük,
külsőleg is kifejezve elismerésünket nagy érdemei iránt,
melyek különben sohasem mehetnek feledésbe, a mig
csak magyar erdészek lesznek e hazában.